

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 49/2016-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. januára 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpenej HKP Legal, s. r. o., Sasinkova 6, Bratislava, konajúca prostredníctvom konateľa a advokáta Mgr. Petra Kuboviča, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žiar nad Hronom v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 877/2011 a jeho bližšie neoznačeným uznesením, ako aj postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 13 CoE 267/2012 a jeho bližšie neoznačeným uznesením, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. júna 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 877/2011 a jeho bližšie

neoznačeným uznesením, ako aj postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 CoE 267/2012 a jeho bližšie neoznačeným uznesením.

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že sa voči nej vedie exekučné konanie na základe rozhodcovského rozsudku č. SR 15164/10 z 23. februára 2011 vydaného Stálym rozhodcovským súdom Slovenskej rozhodcovskej, a. s., ktorý sa stal právoplatným 14. marca 2011 a vykonateľným 17. marca 2011.

Sťažovateľka v predmetnom exekučnom konaní podala 26. augusta 2011 námietky proti exekúcii a návrh na odklad a zastavenie exekúcie, ktoré však boli zamietnuté.

Proti rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, ktorým sa domáhala, aby krajský súd zrušil rozhodnutie okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, prípadne aby jej návrhu vyhovel a exekúciu zastavil.

„Sťažovateľka svoje odôvodnenie podala v zákonnej lehote, náležite ho odôvodnila pričom poukázala nielen na vnútroštátne právne normy, ale aj komunitárne právo a početnú prax slovenských súdov i SD EÚ. Odvolací súd však odvolanie zamietol a formalisticky potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa. Sťažovateľka sa svojich práv následne domáhala aj na Najvyššom súde SR tým, že podala dovolanie, ktoré však bolo Najvyšším súdom SR odmietnuté...“

Sťažovateľka namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom uvádza:

„Namietaným rozhodnutiam konajúcich súdov vytýkame tieto vady, ktoré spôsobili porušenie ústavných práv môjho klienta:

a) postupom súdu, nevykonaním dôkazov; súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a odňal sťažovateľke právo na súdnu ochranu a prístupu k súdu

b) rozhodnutie je arbitrárne, založené na nesprávnom právnom posúdení veci,

c) rozhodnutie je nepreskúmateľné,

d) rozhodnutie súdu je v rozpore s európskymi normami na ochranu spotrebiteľa a porušuje práva spotrebiteľa podľa či 38 Charty základných práv Európskej únie.“

Sťažovateľka v prvom rade namieta, že okresný súd a krajský súd jej svojím postupom odňali možnosť konať pred súdom predovšetkým tým, že na objasnenie sporných skutočností konajúce súdy nevykonávali dokazovanie a nevyvinuli žiadnu relevantnú procesnú aktivitu – napr. nevyzvali ju na objasnenie týchto skutočností. Takýto postoj zaujali konajúce súdy najmä vo vzťahu k rozhodujúcej skutočnosti – či sťažovateľka bola spotrebiteľkou pri uzatváraní zmluvy o úvere a či čerpala tento úver na účely podnikania, prípadne na osobný účel.

Sťažovateľka ďalej namieta, že napadnuté uznesenia okresného súdu a krajského súdu sú arbitrárne a sú založené na nesprávnom právnom posúdení veci.

«... Súdy dospeli k záveru, že posudzovaný zmluvný vzťah medzi oprávneným a povinnou nemožno vnímať ako spotrebiteľský, nakoľko povinná v čase uzatvárania a plnení zmluvy bola podnikateľským subjektom a konala tak v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Takýto prístup je však jednostranný a prepäto formalistický. Súd vôbec nezohľadnil, že skutočnosť, že fyzická osoba je podnikateľským subjektom, nebráni tomu, aby si dotyčný požičal finančné prostriedky na iné ako podnikateľské účely, a teda tým vstúpil do spotrebiteľského úverového vzťahu, čo je presne prípad povinnej. Dôležitá je materiálna stránka právneho vzťahu a materiálne posúdenie ako predpoklad naplnenia materiálneho právneho štátu.

Ide o nekalú obchodnú praktiku, pretože sa vôbec nerešpektuje vôľa spotrebiteľa a obchodný zástupca dodávateľa zakrúžkuje taký účel, aby sa vylúčil režim spotrebiteľských úverov. Povinná síce v čase čerpania úveru vykonávala podnikanie, no predmetný úver čerpala na uspokojovanie osobných potrieb, nie na povolenie. V čase vzniku vzťahu nutne potrebovala peniaze na úhradu nákladov v rodine. Úver tak povinná nebrala na povolenie a ani jej vôľa nikdy taká nebola...

Pokiaľ ide o tieto „krížikovacie“ praktiky žalovaného dávame do pozornosti súdu Rozhodnutie Krajského súdu v Trnave z 31. mája 2010 č. k. 10 CoE/70/2010, ktorý

sa vysporiadal aj s týmito otázkami a uviedol, že „v prípade pochybností o tom, či ide o spotrebiteľskú zmluvu (vzťah) má dôkazné bremeno dodávateľ (veriteľ)...

Oprávnený poskytnutie úveru podmienil ich označením v zmluve ako podnikateľov a zakrížikoval im pri účele úveru „podnikanie“, čím sa dopúšťa nekalej obchodnej praxi, ktorej jediným cieľom je vyhnúť sa právnej úprave spotrebiteľského práva. V tejto súvislosti bol podaný aj podnet na Slovenskú obchodnú inšpekciu, aby tento orgán začal konanie proti oprávnenému v rámci svojich kompetencií. Rozhodnutia, v ktorých Slovenská obchodná inšpekcia dospela k záverom, že oprávnený sa krížikovaním účelu úveru na podnikanie a zamestnanie dopúšťa používania nekalej obchodnej praxi, prikladáme súdu v prílohe – Rozhodnutie SOI č. P/0557/01/2010 zo dňa 21. 04. 2011, Rozhodnutie SOI č. SK/0068/99/2011 zo dňa 09. 06. 2011, Rozhodnutie SOI č. SK/0303/99/2011 zo dňa 15.06.2011...

Vzhľadom na hore uvedené ako aj z celkového kontextu rozhodnutia súdu je jasné, že zo strany súdov došlo k nepochopeniu ex offo kontroly zo strany konajúceho súdu, pričom táto povinnosť sa vzťahuje aj na exekučné súdy, čo sa napokon odzrkadlilo aj na nesprávnom právnom posúdení a následne aj rozhodnutí.

... Judikatúra Súdneho dvora EÚ jasne potvrdzuje, že spotrebiteľovi patrí ochrana ex offo, a to aj vtedy, keď sa tento nebránil v základnom konaní – do pozornosti dávam rozhodnutia uvedené v mojom návrhu a ďalej rozhodnutie OCEANO GRUPPO EDITORIAL a osobitne bod 61. rozhodnutia GODARD, podľa ktorého má súd dokonca pôsobiť ako advokát spotrebiteľa.»

Sťažovateľka ďalej tvrdí, že v prerokúvanom prípade boli konajúce súdy povinné predložiť prejudiciálnu otázku Súdneho dvoru Európskej únie.

„Vzhľadom na uvedené nie je možné dospieť k inému záveru než, že prvostupňový a odvolací súd nesprávne a neodôvodnene vykladajú Európske právo, konkrétne čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ. V zmysle záverov rozsudku Súdneho dvora v prípade Cilfit, ak prejednávacia vec súvisí s európskym právom a nie je splnená podmienka acta clare konajúci vnútroštátny súd je povinný predložiť prejudiciálnu otázku Súdneho dvoru EÚ. Súdy mali možnosť a v zmysle záverov CILFIT aj povinnosť predložiť Súdneho dvoru EÚ prejudiciálnu otázku. Takto však nepostupovali, a teda konali nezákonne, porušujúc normy

európskeho práva – na úkor práv sťažovateľky – spotrebiteľky a záväzku lojality k EÚ a jej supranacionálnemu právnemu poriadku (rozsudok Van Genden Loos).“

V tejto súvislosti sťažovateľka poukazuje aj na závery Ústavného súdu Českej republiky v rozhodnutiach sp. zn. II. ÚS 1658/2011 z 29. 11. 2011 a sp. zn. I. ÚS 1930/2011 z 10. 1. 2012.

Napadnuté uznesenia okresného súdu a krajského súdu považuje sťažovateľka za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a porušenie zásad dokazovania v civilnom konaní.

„... prvostupňový ani odvolací súd dokonca nevykonal ani nijaké dokazovanie – nedopytoval sťažovateľku, ktorej tvrdenia spochybňovali. Konajúce súdy neurobili jednoducho nič, aby jasne preverili a osvedčili dôvodnosť a zákonnosť návrhu na odklad a zastavenie exekúcie.

Celkovo tak možno uzavrieť, že napadnuté rozhodnutie okresného ani krajského súdu neobsahuje nijaké dôvody, pre ktoré došlo k zamietnutiu návrhu na odklad a zastavenie exekúcie a potvrdeniu tohto zamietnutia. Rozhodnutia súdov sú tak založené výhradne na konštatovaniach súdov bez akéhokoľvek ďalšieho preskúmateľného zdôvodnenia. Takýto stav je ústavnoprávne neakceptovateľný a zakladá rozpor postupu súdu s cieľmi OSP vymedzenými v § 1 OSP.“

Podľa sťažovateľky napadnuté uznesenia okresného súdu a krajského súdu sú v rozpore s európskymi normami na ochranu spotrebiteľa a porušujú základné práva spotrebiteľa podľa čl. 38 Charty základných práv Európskej únie.

„Povinná vystupovala v predmetnom vzťahu ako spotrebiteľia a podľa toho mal k nej aj súd pristupovať. Avšak súd svojim rozhodnutím porušil práva povinnej ako spotrebiteľky podľa čl. 38 Charty základných práv EÚ a súčasne porušil čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ a záväzok lojality k EÚ, čím sa dopustil vážnych väd konania a rozhodnutia. Rovnako boli neaplikáciou vyššie uvedeného porušené aj Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a 2005/29/ES o nekalých obchodných praktikách.

Porušenie práv spotrebiteľky garantovaných v čl. 38 Charty základných práv EÚ a čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ spôsobil konajúci súd tým, že neprihliadol na vysoký záujem európskeho práva na ochrane spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami tak ako to ukladá kogentné ustanovenie a pravidlo postavené na roveň verejného poriadku – čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.“

Následne sťažovateľka rozsiahlo poukazuje na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie týkajúcu sa ochrany spotrebiteľa a tiež judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúcu sa základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

K procesnej podmienke včasnosti podania sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy – teda jej podania v lehote podľa § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), sťažovateľka uvádza:

„K podaniu ústavnej sťažnosti až po rozhodnutí o dovolaní pristúpila sťažovateľka v zmysle rozhodnutí Ústavného súdu I. ÚS 169/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 358/09, podľa ktorých je táto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

Pritom skutočnosť, že dovolanie bolo dovolacím súdom odmietnuté, nie je v tomto prípade relevantná, nakoľko majúci na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky máme za to, že aj pre takýto prípad procesného rozhodnutia dovolacieho súdu o dovolaní je sťažovateľke lehota na podanie sťažnosti Ústavnému súdu Slovenskej republiky považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu. Toto tvrdenie opierame o rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika (sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54).“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Právo sťažovateľky... podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo... podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru... bolo postupom Okresného súdu Žiar nad Hronom, sp. zn. 6 Er/877/2011 a Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 13 CoE/267/2012-81 porušené.

... Uznesenie súdu Žiar nad Hronom, sp. zn. 6 Er/877/2011 a Uznesenie Krajského súdu Banskej Bystrici, sp. zn. 13 CoE/267/2012-81 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Žiar nad Hronom, na ďalšie konanie.

... Okresný súd Žiar nad Hronom je povinný nahradiť sťažovateľke a 1.000 € ako primerané finančné zadosťučinenie.

... Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný nahradiť sťažovateľke 1.000 € ako primerané finančné zadosťučinenie.“

Sťažovateľka si tiež uplatnila právo na úhradu trov konania.

Čo sa týka návrhu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, podľa sťažovateľky je odôvodnené vzhľadom na to, že *„účastníčka konania ako matka a žiteľka rodiny je dlhodobo vystavená prebiehajúcej exekúcii, ktorá má vážny dopad na jej majetkové práva (najmä s poukazom na § 61 Exekučného poriadku). Konajúce súdy tak vážne pochybili ešte v štádiu rozhodovania o návrhu na udelenie poverenia na výkon exekúcie, keď vôbec neskúmali súlad uplatňovanej pohľadávky s právnymi normami Slovenskej republiky ako aj s komunitárnym právom. Priebeh súdnych konaní znáša sťažovateľka veľmi ťažko, jej zdravotný stav sa výrazne zhoršil a konajúce súdy už v poradí po niekoľkýkrát porušili jej právo na ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami.“*

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ alebo jeho zástupca.

Podľa § 50 ods. 1 písm. b) zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Sťažovateľka, zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, v petite svojej sťažnosti namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru „*postupom Okresného súdu Žiar nad Hronom, sp. zn. 6 Er/877/2011 a Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 13 CoE/267/2012-81*“. Zároveň v petite žiada, aby ústavný súd nálezom zrušil „*Uznesenie súdu Žiar nad Hronom, sp. zn. 6 Er/877/2011 a Uznesenie Krajského súdu Banskej Bystrici, sp. zn. 13 CoE/267/2012-81*“.

Z uvedeného petitu napriek nejednoznačnému vymedzeniu možno dospieť k záveru, že sťažovateľka namieta porušenie označených práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 877/2011 a jeho uznesením, ako aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 CoE 267/2012 a jeho uznesením.

Z petitu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie svojich práv postupom okresného súdu a krajského súdu v konaniach vedených pod označených spisovými značkami uvedenými v petite sťažnosti a dožaduje sa zrušenia uznesení vydaných v týchto konaniach bez toho, aby identifikovala dátum ich vydania. Sťažovateľka k sťažnosti nepriložila kópiu napadnutých uznesení okresného súdu a krajského súdu.

Ústavný súd prostredníctvom elektronických prostriedkov a registra podaní ústavného súdu zistil, že ide o uznesenie okresného súdu č. k. 6 Er 877/2011-59 zo 7. augusta 2012 a o uznesenie krajského súdu č. k. 13 CoE 267/2012-81 z 27. novembra

2012. Z odôvodnenia sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka proti uzneseniu krajského súdu podala dovolanie (o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Oboer 28/2013 z 27. marca 2014 tak, že ho odmietol). Predpokladom podania dovolania bolo nadobudnutie právoplatnosti napadnutého uznesenia krajského súdu. Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že sťažnosť podala „až po rozhodnutí o dovolaní“. Sťažnosť bola doručená ústavnému súdu 25. júna 2014.

Vo vzťahu k dodržaniu už uvedenej podmienky podania sťažnosti v lehote podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde poukazuje sťažovateľka na judikatúru ústavného súdu a rozhodnutie ESLP vo veci Zvolský a Zvolská proti Českej republike z 12. 11. 2002. Ústavný súd túto argumentáciu sťažovateľky nemohol akceptovať, pričom ako rozhodujúcu skutočnosť zohľadnil, že sťažovateľka ňou nenamietala porušenie svojich práv rozhodnutím najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, čo je v súlade s ustálenou judikatúrou ústavného súdu (napr. III. ÚS 34/2012, III. ÚS 543/2012) nevyhnutným predpokladom na aplikáciu ustálenej judikatúry ústavného súdu (na ktorú sťažovateľka poukazuje, pozn.), v zmysle ktorej dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu začne plynúť dňom doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní) sťažovateľovi a je považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, v prípade sťažovateľky vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu (obdobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 69/2010, IV. ÚS 58/2011). Pri posudzovaní otázky dodržania lehoty na podanie sťažnosti ústavný súd totiž musí vychádzať z doslovného znenia zákona o ústavnom súde a z toho, že ak sťažovateľ uplatnil mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho práv, avšak Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ho následne odmietol ako neprípustný, mal namietat' vo svojej sťažnosti aj postup dovolacieho súdu, resp. jeho rozhodnutie; v danej veci to však sťažovateľka neurobila. Za splnenia tejto podmienky, aj keby došlo k situácii, že ústavný súd pochybenie v postupe a rozhodnutí dovolacieho súdu nezistí a porušenie práv sťažovateľky nevysloví, mohol by aj napriek tomu súčasne preskúmať aj rozhodnutie odvolacieho súdu (napadnuté uznesenie krajského súdu).

Sťažovateľka, zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, v petite svojej sťažnosti nenamieta porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru rozhodnutím najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, prípadne postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Za týchto okolností bolo potrebné počítať plynutie lehoty dvoch mesiacov podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde od právoplatnosti napadnutého uznesenia krajského súdu, a nie od právoplatnosti rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní sťažovateľky. Vzhľadom na nedostatočné označenie napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd nezisťoval, kedy toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť. Zo skutočností uvedených v sťažnosti však jednoznačne vyplýva, že sťažovateľka podávala sťažnosť v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia najvyššieho súdu o jej dovolaní bez toho, aby toto rozhodnutie napádala svojou sťažnosťou, preto sťažnosť vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu podala zjavne po uplynutí dvoch mesiacov od jeho právoplatnosti, teda oneskorene.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

Nad rámec svojho rozhodnutia ústavný súd poukazuje na to, že sťažnosť nespĺňa náležitosti ustanovené zákonom. Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že taký rozsah nedostatkov v zákonom predpísaných náležitostiach, aký vyplýva z podania sťažovateľky, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08, IV. ÚS 213/2010).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej

služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08, IV. ÚS 213/2010). Vzhľadom na kvalifikované právne zastúpenie ústavný súd sťažovateľku na odstránenie nedostatkov sťažnosti nevyzýval, primerane aplikujúc § 5 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť spĺňa dôvody na jej odmietnutie aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec veci ústavný súd poukazuje na to, že sťažnosť v časti, ktorej sťažovateľka namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Er 877/2011 a jeho uznesením, bolo možné odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj pre nedostatok právomoci ústavného súdu z dôvodu, že sťažovateľka proti predmetnému uzneseniu okresného súdu podala odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2016